

Sygnatura akt: XI GC 876/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Kancelaria (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa we W.**

przeciwko **P. B.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. B. na rzecz powoda **Kancelaria (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa we W. kwotę 6.868 (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt osiem) złotych i 38 (trzydzieści osiem) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;**
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego P. B. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty od pozwu od których to kosztów pierwotny powód był zwolniony.

Sygnatura akt: XI GC 876/14

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. złożył pozew przeciwko P. B. o zapłatę kwoty 6.868,38 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2012 roku do dnia zapłaty. Zażądał również zwrotu kosztów procesu od pozwanego.

Według twierdzeń pozwu pozwany kupił w upadłej spółce materiały budowlane związane z robotami poprawkowymi stadionu w I.. Spółka wystawiła powodowi fakturę VAT numer (...) na kwotę 25.268,38 złotych z terminem płatności na dzień 14 listopada 2012 roku. Towar został wydany. Pozwany zapłacił kwotę 18.400 złotych a pozostałej kwoty nie pokrył.

Powoda zwolniono od kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu w kwocie 250 złotych (karta 22).

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 24).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 31) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz, od powoda, kosztów procesu.

W piśmie przyznano, że Spółka wydała pozwanemu towary objęte fakturą na kwotę tam wskazaną. Pozwany zaprzeczył aby zapłacił kwotę 18.400 złotych powodowi. Wyjaśnił, że strony zawarły umowę o roboty budowlane na kwotę 147.600 złotych brutto. Upadła spółka wystawiła fakturę częściową na kwotę 80.000 złotych netto (98.400 złotych brutto). Fizycznie wypłacono pozwanemu kwotę 80.000 złotych. Brakująca kwota 18.400 złotych została potrącona przez pozwanego z faktury, która zatem na skutek oświadczenia (ustnego) o potrąceniu uległa zmniejszeniu do kwoty objętej obecnym pozwem. Spółka z tytułu wykonanych przez powoda prac budowlanych powinna jeszcze zatem zgodnie z umową zapłacić pozwanemu kwotę 49.200 złotych. Z tej właśnie pozostałej kwoty z tytułu zapłaty za wykonanie prac budowlanych pozwany potrącił (ustnie) pozostałą do zapłaty z faktury kwotę 6.868,38 złotych. Oświadczenia o potrąceniu składane były ustnie przedstawicielowi pozwanej spółki, który na takie rozliczenie przystał. W ogólnym rozrachunku matematycznym, to zatem upadła spółka pozostaje dłużnikiem pozwanego a wysokość długu zamyka się w kwocie 42.331 złotych. O zapłatę tej kwoty pozwany nie występowała z uwagi na postępowaniu upadłościowe.

Powód (karta 58) wskazał, że pozwany nie wystawił faktury końcowej na kwotę 49.200 złotych albowiem nie wykonał on prac budowlanych. Pozwany zaprzeczył faktowi potrącenia wierzytelności w kwocie objętej pozwem.

Na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 roku (karta 72) pozwany wyraźnie oświadczył, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone upadłemu mniej więcej jeden rok przed ogłoszeniem upadłości (ustnie, prezesowi S.). Powtórzono twierdzenie o potrąceniu kwoty 18.400 złotych. Dalej pozwany twierdził, że wykonał w całości, zgodnie z umową, zlecone mu roboty budowlane (karta 74).

Powód konsekwentnie kwestionował fakt potrącenia w zakresie kwoty objętej pozwem (karta 79).

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 roku stanowiska stron nie uległy zmianie (karta 156).

Pismem z dnia 25 lipca 2016 roku (karta 246) Kancelaria (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa we W. złożyła oświadczenie o wstąpieniu do procesu jako nabywca wierzytelności objętej pozwem. Do pisma załączono umowę sprzedaży wierzytelności z wyszczególnioną wierzytelnością objętą pozwem.

W trybie normy art. 192 pkt 3 k.p.c. pozwany wyraził zgodę na wstąpienie wyżej opisanego podmiotu do procesu w charakterze powoda (karta 279).

Na rozprawie w dniu 13 października 2016 roku (karta 284) stanowisko pozwanego nie uległo zmianie. Zaś sąd postanowieniem sanował wstąpienie do udziału w sprawie w charakterze powoda nabywcy spornej wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 czerwca 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z P. B. umowę o roboty budowlane. Przedmiotem umowy było wykonanie nawierzchni lekkoatletycznej. Strony umówiły się, że za wykonanie umowy zamawiający zapłaci wykonawcy kwotę 120.000 złotych netto powiększoną o należny podatek VAT.

Dowód:

- umowa, karta 36 – 38v;
- zeznania świadka T. B., karta 157 – 158;
- zeznania świadka D. P., karta 158;

- zeznania świadka M. C., karta 158;
- zeznania pozwanego P. B., karta 285;

W dniu 31 października 2011 roku P. B. wystawił na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 80.000 złotych netto co stanowi brutto kwotę 98.400 złotych, z tytułu wykonania robót budowlanych polegających na wykonaniu nawierzchni lekkoatletycznej.

Pozostała kwota wypłacona miała być po zakończeniu prac budowlanych w tym po usunięciu usterek w części już wykonanej.

Spółka wypłaciła wykonawcy faktycznie kwotę 80.000 złotych z tytułu wyżej opisanej faktury.

Dowód:

- faktura, karta 35;
- zeznania świadka S. S. (1) (odezwa karta 195 koperta płyta CD);
- zeznania świadka B. S. (odezwa, karta 221 koperta, płyta CD);

Prace budowlane wyżej opisane zostały faktycznie zakończone, istniały pewne usterki. Usterki zostały usunięte, tak przez P. B. jak i przez inne przedsiębiorcę. W trakcie prac budowlanych doszło do zalania powierzchni stadionu.

Dowód:

- zeznania świadka T. B., karta 157 – 158;
- zeznania świadka D. P., karta 158;
- zeznania świadka M. C., karta 158;
- zeznania świadka S. S. (1) (odezwa karta 195 koperta płyta CD);
- zeznania świadka B. S. (odezwa, karta 221 koperta, płyta CD);

W dniu 31 października 2012 roku spółka (...) wystawiła na rzecz P. B. fakturę VAT numer (...) z terminem zapłaty na dzień 14 listopada 2012 roku. kwota do zapłaty wynosiła 25.268.38 złotych z tytułu sprzedaży materiałów budowlanych, które w dokumencie określono jako „materiały na roboty poprawkowe”. Przedstawiciel P. B. pokwitował odbiór wymienionych w fakturze materiałów budowlanych.

Opisane w fakturze materiały służyły naprawie wad w nawierzchni stadionu. Prace wykonywane z użyciem materiałów wyszczególnionych w fakturze przebiegały na terenie budowy jeszcze przed jej zakończeniem.

Dowód:

- faktura, karta 16;
- oświadczenie, karta 17;
- zeznania świadka S. S. (1) (odezwa karta 195 koperta płyta CD);
- zeznania pozwanego P. B., karta 285;

Strony umowy o roboty budowlane dokonały wzajemnej kompensacji niezapłaconej przez spółkę (...) kwoty z faktury VAT numer (...) wystawionej przez P. B. na kwotę 98.400 złotych a opłaconej przez spółkę (...) w kwocie 80.000

złotych z należnością wynikającą z faktury (...) wystawionej przez spółkę na kwotę 25.268,38 złotych. Kompensata dokonana została w ten sposób, że strony przyjęły, że skoro należność dla P. B. wynosi 18.400 złotych (na skutek zapłaty przez spółkę na rzecz przedsiębiorcy kwoty 80.000 złotych z wymagalnej kwoty 98.400 złotych) zaś kwota z faktury wynosi 25.268,38 złotych, strony skompensowały wzajemne należności w ten sposób, że ustalono, iż należność z faktury wystawionej przez P. B. zostaje uznana za zaspokojoną w całości, zaś z tytułu faktury wystawionej przez spółkę (...) na kwotę 25.268,38 złotych do zapłaty pozostaje kwota 6.868,38 złotych (25.268,38 złotych – 18.400 złotych = 6.868,38 złotych).

Dowód:

- zeznania świadka B. S. (odezwa, karta 221 koperta, płyta CD);

Postanowieniem z dnia 20 maja 2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. w sprawie IX GU 40/13 ogłosił upadłość (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. obejmującą likwidację majątku spółki.

Dowód:

- odpis postanowienia, karta 15;

- zeznania pozwanego P. B., karta 285;

Pismem z dnia 25 lipca 2013 roku Miasto I. złożyło w wyżej opisanym postępowaniu upadłościowym zgłoszenie wierzytelności w postaci roszczeń z gwarancji usunięcia wad i usterek przedmiotu umowy w postaci między innymi nieprawidłowego wykonania bieżni poliuretanowej a wierzytelność wyrażono w kwocie 148.816,47 złotych, wskazując przy tym wierzyciel nadmienił, że wierzytelność ta podlega potrąceniu z wierzytelnością upadłego w postaci zatrzymanej przez miasto kaucji gwarancyjnej w kwocie 170.059,47 złotych.

Dowód:

- zgłoszenie wierzytelności z załącznikiem, karta 61, 62;

P. B. nie składał S. S. (1) – reprezentantowi spółki (...) oświadczenia o potrąceniu w zakresie kwoty 6.868,38 złotych.

Dowód:

- zeznania świadka S. S. (1) (odezwa karta 195 koperta płyta CD);

P. B. nie wystawił faktury uzupełniającej (końcowej) w związku z opisaną wyżej umową.

Dowód:

- zeznania pozwanego P. B., karta 285;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Powód roszczenie wywodził z faktu zawarcia umowy sprzedaży towaru z pozwanym. W świetle twierdzeń pozwu oraz twierdzeń i zarzutów sprzeciwu i dalszych pism oraz oświadczeń pozwanego, wiedział on o fakcie wystawienia faktury, wszedł w posiadanie materiałów budowlanych opisanych w fakturze. Pozwany nie kwestionował w toku postępowania podstaw wystawienia faktury, jej rzetelności w zakresie opisanych towarów oraz cen. Pozwany zgadzał się z powodem co do tego, że faktura co do części została rozliczona. Zarzutem jaki podnosił pozwany, był zarzut potrącenia kwoty z faktury z wierzytelnością pozwanego w stosunku do spółki (...).

Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe (art. 499 kc).

Przyznać rację należy pełnomocnikowi pozwanego, że ustawa nie wymaga określonej formy przy oświadczeniu o potrąceniu, stąd możliwe było potrącenie w formie ustnej, na którą to okoliczność powoływał się powód w toku postępowania.

Zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym należy do zarzutów merytorycznych i petemproryjnych, dotyczy bowiem istoty sprawy, a jego uwzględnienie uzasadnia oddalenie powództwa w całości lub w części. Zarzut potrącenia obejmuje własne roszczenie procesowe pozwanego – pozwany przedstawia do potrącenia z wierzytelnością powoda swoją wierzytelność, a pozwany, podnosząc go, czyni użytek z własnego prawa podmiotowego (wyrok TK z dnia 28 lipca 2004 r., P 2/04, OTK-A 2004 nr 7, poz. 72, LEX nr 121582). Procesowy zarzut potrącenia jest skorelowany z potrąceniem w znaczeniu materialnoprawnym.

Jest to jednostronna czynność prawna o charakterze prawokształtującym, wyrażająca oświadczenie woli uprawnionego, złożone drugiej stronie. Może być ono złożone w każdej formie, zarówno pisemnej, jak i ustnej, a także w formie elektronicznej (wyrok SN z dnia

13 października 2006 r., III CSK 256/06, OSNC 2007 nr 7 – 8, poz. 116). Minimalną treścią oświadczenia o potrąceniu powinno być: 1) wskazanie obu przedstawionych do potrącenia wierzytelności oraz 2) oświadczenie o woli ich potrącenia Zarzut potrącenia zgłoszony

w postępowaniu ma wprawdzie charakter co do istoty sprawy, niemniej nie różni się

od pozostałych zarzutów procesowych – ze względu na ich funkcję obronną, służy

do obezwładnienia powództwa. Nie przyjmuje się również powagi rzeczy osądzonej

w odniesieniu do rozstrzygnięcia sądowego obejmującego zarzut potrącenia

(uchwała SN z dnia 20 listopada 1987 r., III CZP 69/87, LEX nr 3442). Podstawą zarzutu potrącenia jest zawsze twierdzenie pozwanego, że dochodzona od niego wierzytelność uległa umorzeniu wskutek potrącenia dokonanego najpóźniej w chwili zgłoszenia zarzutu (uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 maja 2004 r., I CK 666/03, OSNC 2005 nr 5, poz. 86).

W postępowaniu uproszczonym, zgodnie z brzmieniem art. 505⁴ § 2 kpc, nie jest w ogóle dopuszczalne podniesienie i rozpoznanie przez Sąd zarzutu potrącenia, jeżeli wierzytelność, która została już lub ma zostać przedstawiona do potrącenia, przekracza progi wartości określone w art. 505¹ kpc.

Odnosząc się do tej linii obrony pozwanego zauważyć należy, że świadek S. S. (1) (karta 195) podczas przesłuchania nie potwierdził wymienionej okoliczności (faktu złożenia mu przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu). Nie wskazał aby pozwany złożył mu oświadczenie o potrąceniu w zakresie kwoty dochodzonej niniejszym pozwem. Jednocześnie sam pozwany podczas zeznań na ostatniej rozprawie w dniu 13 października 2016 roku (karta 285) nie potwierdził faktu złożenia spółce (...) jakiegokolwiek oświadczenia o potrąceniu.

W zakresie kwoty objętej fakturą pozwany potwierdził fakt odebrania od spółki materiałów budowlanych wskazując, że „S. powiedział, że mamy naprawić te szkody po powodzi, dali materiał, kazali naprawić i powiedzieli, że rozliczymy się”. Dalej, według wyjaśnień świadka, prezes S. miał powiedzieć „weź te materiały jedź tam to napraw a potem dogadamy się”.

Podkreślenia wymaga fakt, że o ile sporna faktura opiewała pierwotnie na kwotę 25.268.38 złotych, powód twierdził, że na skutek odpowiednich kompensacji do zapłaty pozostała kwota objęta żądaniem pozwu. Fakt pierwszej kompensacji (potrącenia) opisał świadek – księgowa pozwanej spółki (...), która potwierdziła twierdzenia podnoszone przez pozwanego, że w zakresie kwoty 18.400 złotych wynikającej z faktury wystawionej przez pozwanego na kwotę 98.400 złotych, zamawiająca (spółka (...)) zapłaciła kwotę 80.000 złotych, zaś pozostała do zapłaty kwota 18.400 złotych została skompensowana z fakturą wystawioną przez spółkę. O ile powód w początkowym etapie postępowania wskazywał, że w istocie pozwany miał zapłacić kwotę 18.400 złotych z tytułu tej faktury, to nie może zejść z pola widzenia fakt, że świadek – księgowa spółki (...) wyjaśnił, że w istocie pozwany nie zapłacił (fizycznie) częściowo należności wynikającej z faktury a kwota ta uległa wzajemnej kompensacji. Na skutek tych zeznań wyjaśniono przyczynę dochodzenia przez powoda jedynie części kwoty wynikającej z faktury sprzedaży materiałów budowlanych.

Zgodnie z normą Art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. W myśl treści normy § 2 art. 6 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. W myśl brzmienia normy art. 229 k.p.c. nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Zgodnie z normą art. 207 § 6 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W świetle twierdzeń pism procesowych strony pozwanej, oraz treści stanowiska pozwanego na rozprawie (karta 72) sąd przyjął, że fakt sprzedaży towarów objętych fakturą oraz zasadność jej wystawienia nie był sporny. W tym kierunku toczyło się zatem postępowanie, to jest wyjaśnienia wymagał fakt konsekwentnie przez pozwanego podnoszony w zakresie dokonania potrącenia (w formie ustnej) częściowej należności wynikającej ze spornej faktury z wierzitelnością pozwanego w stosunku do spółki (...). W zakresie twierdzenia pozwanego o fakcie złożenia oświadczenia o potrąceniu kwoty objętej pozwem z wierzitelnością pozwanego wobec powoda, pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, a wyłącznie twierdzenia, którym powód zaprzeczył (na przykład w piśmie karta 79).

W zasadzie dopiero podczas swoich zeznań pozwany na ostatniej rozprawie w dniu 13 października 2016 roku wskazał, że do żadnego potrącenia kwoty spornej nie doszło, nie składał w tym zakresie żadnych materialnych oświadczeń. Zdaniem sądu ta treść zeznań pozwanego została wywołana wyłącznie treścią zeznań świadka S., który nie potwierdził ostatecznie wersji zdarzeń forsowanej przez pozwanego w toku postępowania.

Odnosząc się zatem do wyżej przytoczonych norm regulujących instytucję potrącenia, w świetle zeznań pozwanego, sąd doszedł do przekonania, że do potrącenia nie doszło. Nawet gdyby z pewnych względów przyjąć, nadinterpretowując wyżej wyszczególnione zeznania pozwanego, że pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu, to okoliczności tej przeczył powód. Osoba, która miałaby być adresatem tego oświadczenia (S. S. (1)) zaprzeczyła, aby w jej obecności takie oświadczenie zostało złożone. Okoliczności tej nie potwierdziła księgowa spółki a strona pozwana nie odniosła się do jej zeznań. Przede wszystkim pozwany nie wykazał, że dysponował wymagalną wierzitelnością. Ze złożonych dokumentów nie sposób wyciągnąć wniosków, że zaktualizowały się warunki do zapłaty wynagrodzenia powoda z tytułu robót budowlanych, jaka była jakość wykonanych prac przez pozwanego, czy zrealizował on postanowienia umowne. Pozwany oświadczył, że nie żądał zapłaty od spółki (...) wobec pozyskania wiedzy o postępowaniu upadłościowym spółki. Płatność miała nastąpić na podstawie faktur wystawionych przez pozwanego, co nigdy nie nastąpiło.

W świetle przytoczonych wyżej norm regulujących zasady prowadzenia procesu i terminu zgłaszania wniosków i zarzutów, twierdzenia w zakresie takim, iż nigdy nie została zawarta umowa sprzedaży dotycząca towarów wymienionych w spornej fakturze twierdzenia te i wnioski nie zasługują na przyjęcie ich do rozpoznania. Są to twierdzenia i wnioski spóźnione. Pozwany nie wyjaśnił z jakich względów, po przeprowadzeniu wszystkich zgłoszonych dowodów przedstawia zupełnie nowe twierdzenia, z jakich względów przedstawić nie mógł ich wcześniej.

Jasnym jest przecież brak spójności między dotychczasowymi twierdzeniami i zarzutami powoda konsekwentnie podnoszonymi od dnia złożenia sprzeciwu, co miało miejsce w dniu 26 czerwca 2014 roku a treścią zeznań pozwanego z ostatniej rozprawy z dnia 13 października 2016 roku.

Nawet, gdyby odnieść się do tych zeznań, które ukierunkowane są na wskazanie, że spółka (...) powierzyła towar pozwanemu, trudno znaleźć racjonalne argumenty przemawiające za oddaleniem powództwa. W świetle zeznań świadka (księgowej) w istocie do częściowego potrącenia doszło co pozostaje w sprzeczności z ostatnimi zeznaniami pozwanego. Dodatkowo w zasadzie z zeznań pozwanego można wyprowadzić wniosek, że faktycznie otrzymał on materiał na wykonanie pewnych prac ale ogólne przytoczenie słów prezesa S. iż „rozliczą się później”, nie daje podstaw do przyjęcia, że był to materiał powierzony a więc nie podlegający rozliczeniu. Owo „późniejsze rozliczenie” miało dotyczyć opisywanych przez świadków B., P. i C. prac dodatkowych, co do których pozwany nie wykazał, że były to prace dodatkowe (ponad przedmiot umowy).

O odsetkach od dłużnej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., za datę wymagalności roszczenia (brak zaprzeczenia pozwanego) uznano datę z faktury VAT.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powód wygrał sprawę w całości na koszty procesu zaliczyć należy opłatę od pełnomocnictwa 17 złotych oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 1.200 złotych stosownie do treści § 2 ust. 1 i § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Wobec tego, że powód zwolniony był od kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu, ustalonej na kwotę 250 złotych, na podstawie normy art. 113 ust. 1 w związku z normą art. 98 § 1 k.p.c. kosztami tymi należało obciążyć pozwanego, który proces przegrał w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)